

ו' שבט תשע"ג

17 ינואר 2013

תיק מס' 73021, ירושלים

פסק דין

בעניין שבין

- התובעת

לבין

- הנתבע

א. עובדות מוסכמות

התובעת היא חברה לאחסון. ייצג את התובעת מנהלה ובעלים בשותפות, ולצורך הנוחות הוא יקרא להלן - התובע. הנתבע הוא בעלים של מסעדה, וחברו של השותף השני בתובעת.

הנתבע סגר את המסעדה שבבעלותו לתקופה קצרה, עד שנמצא מקום אחר להפעלתה וציוד המסעדה אוחסן במחסני התובעת. הנתבע פנה לתובע לבקש שירותי אחסון על בסיס היכרות אישית עם שותף נוסף בחברת האחסון (להלן 'השותף'). הציוד הועבר בשני סבבים - ביום הראשון הציוד הגיע באמצעות חברת הובלה שהזמין הנתבע (להלן המוביל הראשון), וביום השני, לאור העובדה שחברת ההובלות הודיעה באופן פתאומי שלא תשלם את המלאכה, ולא תגיעה להוביל את הציוד שנותר, הנתבע הזמין מוביל שהומלץ על ידי התובע (להלן המוביל השני).

חישוב נפח האחסנה היה 168 מ"ק. הנתבע שילם עבור ששה חודשים מלאים (מרץ עד אוגוסט 2012), ולא שילם עבור חודש ספטמבר ואוקטובר. הסכום לחודש עמד על 3,155 ₪ (1.8*168 ₪) ובסך הכל שישלם הנתבע 18,930 ₪.

מקור המחלוקת הוא בכך שהנתבע טוען שהוא שילם חיוב יתר עבור החודשים מרץ-אוגוסט.

עניין זה התגלה לו כאשר הגיע למקום בחודש אוגוסט 2012, כשישה חודשים אחר תחילת האחסנה. כשראה את הציוד, טען בפני התובע שהציוד מונח בצורה לא יעילה, דהיינו בפיזור ובגובה נמוך, בשונה מעובדות שתוארו לו בטלפון בחודש מרץ, והחיוב הוא בניגוד למוסכם עם השותף. טענה זו הועלתה קודם ששולם עבור חודשים ספטמבר ואוקטובר, ובהסכמה של שני הצדדים התובע לא שילם עבור

אותם חודשים, עד לבירור העניין בבית דין. באותו מעמד (בחודש אוגוסט) הציע התובע לנתבע לצמצם כעת את נפח הציוד שלו, אך לאור העובדה שהנתבע ידע שהציוד ישאר רק תקופה קצרה (שכן אותם מקום חלופי למסעדה), לא הייתה הצדקה כלכלית להביא פועלים שיצמצו את הנפח של הציוד.

זהו יסוד הסכסוך, והדברים יפורטו עוד להלן.

הצדדים חתמו על הסכם בוררות, ולבקשת הצדדים, הדיון התקיים בפני דיין יחיד, הח"מ.

נקדים, שבדיון התברר, שחלק מן המשא ומתן נעשה מול השותף הנוסף וחברו של הנתבע. לבקשת הצדדים השותף לא הגיע לבית הדין, אך בהסכמתם, נשלחו אליו שאלות והוא השיב עליהן בכתב. תשובותיו הוגשו לצדדים לצורך תגובה.

ב. טענות התובע ותביעותיו

לטענת התובע, החברה מספקת שירותי אחסנה פרטיים ומסחריים, במחירים נמוכים מהרגיל בשוק זה. הובהר לתובע שהתשלום מחושב ע"פ מטר קוב – דהיינו ע"פ נפח.

לטענת התובע, הנפח שחושב – 168 מ"ק הוא על פי חישוב זהיר. הוכחה לדבר היא, שבשעה שהתגלעה המחלוקת, הוסכם ביניהם שהחבר המשותף, יחשב גם הוא את הנפח. השותף הגיע למקום, וחישובו העלה חיוב של 206 מ"ק.

לגבי עובדות הפריקה, טוען התובע כי אכן הוא הפנה את הנתבע למוביל השני שביצע את ההובלה השנייה באופן מיידי, אך המוביל הוא שכיר של הנתבע ולא שלו, ולו כבעל המחסן אין כל אחריות על אופן הפיזור של הציוד.

התובע טוען שביקש מן המוביל שיצמצם את הציוד כמה שיותר, וכל זאת לא על בסיס חובתו אלא רק כשירות ומתוך אכפתיות כלפי הנתבע.

לאחר חצי שנה הגיע הנתבע למחסן וביצע מדידות של החפצים לקראת התקנתם במקום חדש, ואז נראה היה לו שחוייב בנפח יתר.

בשלב זה, הוסכם ביניהם, שיתנו לחבר המשותף למדוד את נפח החפצים, והוא מדד והגיע ל 206 מ"ק. הנתבע לא היה שבע רצון מהעניין, והוסכם ללכת לבוררות בדין תורה.

לטענת התובע, עיקר הטענה של הנתבע הייתה שהתובע היה צריך להגיד למוביל איך לסדר את הציוד. בתגובה התובע הפנה את הנתבע למוביל, וזה הסביר לו שלאור הגודל של הציוד, שכולל גם דלפקים מקררים ושולחנות, לא ניתן היה לצמצם את הנפח, והייתה גם מגבלה של גובה. התובע מבקש לציין, שהנתבע הסתייע באותו מוביל (המוביל השני), גם כאשר פינה את הציוד מן המחסן אל המסעדה החדשה.

לטענת התובע, זכה הנתבע בהנחה בכמה היבטים:

1. המחיר המפורסם באתר הוא 23 ₪ למ"ק, והנתבע שילם רק 18.8 ₪ למ"ק, לאור הקשר החברי עם השותף.

2. בעוד שבדרך כלל מחייבים על כל הגובה של המחסן, עד לגובה של 5 מטרים, את הנתבע חייבו רק עד גובה של 4 מ', שהוא הגובה המקסימאלי בו עשה שימוש הנתבע.

3. המדידה כאמור נעשתה בצורה מקילה, והגיעה רק ל168 מ"ק, בעוד שמדידה מלאה הייתה מגיעה לכ200 מ' כאמור.

התביעה היא:

תשלום עבור חודשיים שכירות על בסיס חישוב של 23 ₪ למ"ק (כולל מע"מ), על 168 מ"ק.

ובסך הכל 7728 ₪ כולל מע"מ.

הסיבה שלטענתו ניתן לדרוש 23 ₪ למ"ק, למרות שעד עתה הם חייבו 18.8 ₪ למ"ק היא, שמשגועו לבית הדין הוא מבקש לעמוד על הדין ולא לתת את ההנחה.

ג. טענות הנתבע

לטענת הנתבע, עוד קודם שביצע את ההובלה, הוא בירר לגבי נפח הציוד שברשותו (לצורכי הובלה ואחסנה). ההערכות שקיבל עמדו על כ- 70 עד 80 מ"ק. עם המוביל הראשון, הוא הגיע למקום האחסנה ודאג למיצוי הגובה, על מנת שלא לשלם יותר מן הנדרש. עם המוביל ביום השני הוא לא הלך, כיוון שהוא סמך על הנתבע – הוא הומלץ על ידי השותף, מדובר באדם דתי, והוא אמר שהוא יכול להסתדר לבד.

לאחר שני הסבבים, נאמר לו שהנפח של הציוד שלו הוא 168 מ"ק, והוא הופתע, שכן ההערכות היו של כ- 70-80 מ"ק.

התובע דיבר עם השותף, וזה אמר לו שנראה לו שהציוד אינו מונח בצורה שמנצלת את השטח, ולכן הגיעו לתחשיב כה גבוה. לטענתו, השותף השיב לו שהוא יברר עם התובע, אשר נמצא בפועל במחסן מה המצב.

לטענתו, התובע אמר שהשטח מנוצל כראוי. בנוסף, לטענתו אמר לו השותף, שהם יחייבו אותו רק על פי הנפח בפועל של הציוד שלו, ולא על הנפח לגובה מעבר לגובה של הציוד שלו.

כאשר הגיע בחודש אוגוסט למחסן, הוא הופתע מאוד. הוא התקשר אל השותף, וטען שהוא יכול להלך בין החפצים שלו, מה שמבטא חוסר ניצול חמור של המקום.

עוד טוען הנתבע כי המוביל שהוציא את הציוד (המוביל השני), דיווח על כך שהוא הוביל רק כ- 70-80 מ"ק (שתי משאיות, כשהשניה לא מלאה). מכאן מוכח לטענתו, שהציוד לא היה מונח באופן סביר. כאמור, הטענה היא על הנחת הציוד בסבב השני, שבוצע על ידי המוביל השני. הוא באמת שאל את המוביל השני כיצד הנפח בהובלה קטן בהרבה מן הנפח במחסן, ועל כן השיב המוביל שהוא למד לנצל את הנפח טוב יותר.

ד. תשובת התובע

התובע השיב, שהעמדת הציוד על ידי המוביל השני, כלל אינה באחריותו, אלא באחריות הלקוח (במקרה זה הנתבע) בלבד.

כמו כן, לטענתו, הציוד אכן היה מונח בצורה סבירה. לדבריו, יתכן שניתן היה לצמצם את הנפח בעוד כ-10 מ"ק.

הוא טען, שהציוד של הסבב השני היה מורכב מחפצים גדולים מאוד, שלא ניתן היה להעמיד אותם עד לגובה גבוה מאוד. לדוגמה, היה בר מעץ באורך של כ-3 מטר, ודברים גדולים וכבדים נוספים. על כן, יש באמת פער בין הניצול של הסבב הראשון לסבב השני, אך הוא נובע מנתונים אובייקטיביים.

כמו כן, אין כל מקום להשוות לניצול הנפח בהובלה, שהגיע כפי הנראה לשיעורים שטוען הנתבע, כיוון שבהובלה במשאית יש קירות תומכים בצדדים, ולכן ניתן למקסם את השימוש בנפח עד תום. בשונה מכך כאשר שטח האחסה הוא במרחב פתוח, לא ניתן להגיע לגובה מקסימאלי עם הציוד, מחשש לנפילה. ובנוסף לכל, כאשר המוביל מוביל לצרכי עצמו, הוא באמת מתאמץ הרבה יותר, על מנת לחסוך לעצמו סיבוב נוסף של הובלה.

ה. עדותו של השותף

כאמור, בהסכמת הצדדים, נשלחו אל השותף שאלות והוא השיב עליהן בכתב.

לטענתו, את הסיכום על המחיר המדוייק, בפעם הראשונה קבעו הנתבע והתובע, ולא הוא.

הוא הודה ביחס לקיומה של שיחה בחודש מרץ בה תמה הנתבע על הנפח עבורו הוא נדרש לשלם. לטענתו, הוא אמר שיברר עם התובע את העובדות, והתובע השיב שהציוד מונח בצורה שמנצלת את מימד הגובה, ושם הנתבע רוצה, שיבוא ויראה את הדברים. אלא שהנתבע הגיע לראות את חפציו רק לאחר חצי שנה. השותף גם העיד על כך שהוא הסביר לתובע את דרך החישוב על פי הנפח, ושעל בסיס המודל של חיוב בנפח, צריך לנצל את הגובה.

בהמשך אתייחס לעניין הבהירות של הדברים של השותף.

ו. נושאי הדיון

בבסיסו של דבר, אין חולק על התמחור הבסיסי עליו הוסכם – 18.8 ₪ למ"ק.

אין גם חולק על כך שהתובע ידע מלכתחילה שמחייבים אותו על כל הגובה, ועליו לנצל את הגובה באופן מקסימאלי.

אין גם חולק על כך, שלנתבע הייתה אפשרות להגיע למקום האחסנה, ולבדוק האם החפצים הונחו באופן שממקסם את השטח, והוא נמנע מלעשות כן.
עם זאת, לטענתו של הנתבע, הוא הסתמך על כמה דברים, שגרמו לו לחשוב שהוא לא משלם יותר מאשר הוא צריך, ושלא ניתן להפחית את התשלום.
ראשית, הוא הסתמך על המוביל השני, אליו הגיע בהפניה של התובע והשותף.
שנית, הוא הסתמך על דבריו של התובע, שהציוד מונח ומנצל את השטח כראוי.
וטענתו האחרונה היא שהשותף אמר לו שהוא ישלם רק על הנפח בפועל, גם אם לא ינצל את הגובה עד תום.

ז. טענת ההסתמכות

את טענת ההסתמכות על המוביל אני דוחה באופן מוחלט. הסתמכות זו אינה עניין כלל לתביעה זו. אין כל בסיס לכך שהתובע אחראי להתנהגותו של המוביל. כפי שטען התובע המוביל הוא שכירו של הנתבע, ואין כל מקום לדרישה להפחתה של עלות השימוש בשטח בגלל הסתמכות על המוביל.
לעומת זאת, יש משקל לשתי הטענות האחרות.
ראשית נתייחס לטענה שהתובע היה אמור לומר לנתבע שהשטח אינו מנוצל כראוי. על פי עדות השותף, וכפי שעלה גם בדיון, התובע השיב לנתבע, כבר בחודש מרץ, שהמקום מנוצל כראוי. כך גם טען התובע בדיון שהמקום נוצל כראוי. התובע גם אמר, שהוא ביקש מן המוביל לנצל את השטח ולצופף את החפצים למרות שאין זו חובתו. אציין גם, שהשותף העיד שהתובע אמר לו, והוא אמר לנתבע, שאם הוא חפץ הוא יכול לבוא לראות את הדברים.

ח. האם השטח נוצל כראוי?

התובע לא חלק על הטענה שבהובלת החפצים הם תפסו עד כ-80 מ"ק. אלא שהוא הסביר כאמור את הדברים כנובעים משיקולים טכניים וממוטיבציה של המוביל. אני מקבל ככלל את השיקולים הטכניים שנטענו. אין ספק שהובלה בתוך תא מטען סגור ותחום של משאית מאפשרת ניצול מקסימאלי של הנפח. עם זאת, יחס של 1 ל 2 בניצול השטח לא נראה מסתבר כלל ועיקר. אם נקבל זאת, שזה היחס הסביר בין ניצול בהובלה לניצול באחסנה, משום שלא ניתן להגביה את החפצים עד לגובה של 4 מטרים, אלא רק לגובה של כחצי מכך (ובוודאי לא לגובה 5 מטרים כפי שמחייבים לקוחות אחרים) – נמצא שתשלום לפי נפח היא אשליה, שכן כמעט אף פעם לא ניתן אפילו להתקרב לגובה זה.
אציין כהערה, שכיוון שבכל מקרה מחייבים לפי נפח עד גובה מסויים, ניתן לתאר את הדברים כחיוב על פי מטר רבוע. דהיינו, על כל מטר רבוע מחייבים את הנתבע ב- $4 * 18.8 = 75.2$ ₪ בלי קשר לגובה שתופס

הציוד. ניתן לטעון שהביטוי לכך שמחייבים על פי נפת, הוא שבאזורים שונים במחסן, בהם יש גבהים שונים, העלות למ"ר שונה.

גם התמונות מורות, שבהחלט ניתן היה לנצל את השטח בצורה טובה הרבה יותר, בין אם ניתן היה להלך בין החפצים, ובין אם לא ניתן היה. אומנם לא נראית לי ציפיית התובע לכך שיכניסו ארגזים לתוך ארונות ומקררים, אך גם בהבטה כללית על התמונות, ברור שניתן היה במאמץ סביר לנצל את השטח טוב יותר. נציין שחפצים גדולים וכבדים, אינם יכולים לעלות על גבי חפצים אחרים, אך דווקא בהחלט יכולים להוות בסיס איתן לחפצים פחות גדולים שיונחו על גביהם.

לסיכום, ההכרעה העובדתית היא שניתן היה לנצל את המקום בצורה טובה הרבה יותר, אף שמסתבר שלא ניתן להגיע לשיעור של 80 מ"ק.

ט. האם היה על התובע לומר לנתבע שהשטח אינו מנוצל כראוי?

השאלה היא האם התובע היה חייב לציין זאת לנתבע, ולומר לו שהחפצים יכולים להיות מסודרים טוב יותר.

חובה משום השבת אבידה: על פי ההלכה, מצווה אדם למנוע נזק כלכלי מחברו, במסגרת חובת השבת אבידה. וכך פסק הרמב"ם בהלכות שאלה ופקדון (פרק ד, הל' א):

המפקיד פירות אצל חבירו ... אם חסרו יותר מכדי חסרונו מוכרן בבית דין, מפני שהוא משיב אבידה לבעלים.

וביטוי נוסף לעקרון זה בא לידי ביטוי בהלכות גזלה ואבדה (פרק יא הלכה כ):

הרואה מים שוטפין ובאין להשחית בנין חברו או להשחית שדהו חייב לגדור בפניהם ולמנעם שני (דברים כ"ב ג') "לכל אבדת אחיך" לרבות אבדת קרקעו.

והרשב"ם (מסכת בבא בתרא דף נג עמוד א), כתב בלשון כללית:

דכל ישראל מצווין להציל ממון חביריהם מן ההיזק.

כך גם בנדון דידן, יש בסיס להשבת אבידה, משום שהתובע והשותף ידעו שהנתבע אינו יודע את המצב בו נמצאים החפצים.

[אומנם, לכאורה התובע 'מפסיד', מכך שיתריע בפני הנתבע על כך שהוא לא מנצל את המקום כראוי, ויתכן שהדבר פוטר אותו מליזום ולפנות אל לקוחות שלא יודעים שהם לא מנצלים את השטח כראוי. סברא זו לא נראית, כיוון שכאן מדובר על הפסד מחמת עצם העובדה שלא משיבים את האבידה. ראו שו"ע הרב, הלכות אבידה ופקדון, סעיף לג, ויש לדון בעניין אך אין זה המקום].

כיוון שנשאל, הנתבע והשותף היו צריכים לדייק יותר בתשובתם: גם אם לא קיימת בכגון זו מצוות השבת אבידה, ברור הדבר שכאשר הנתבע התקשר לברר נושא זה, חובה היה על התובע לדייק יותר

בתיאור מצב החפצים, על מנת לתת לנתבע לשקול את מעשיו בצורה מדוקדקת יותר. חובה זו אינה רק חובה כללית שכפי הנראה נכנסת בגדרי השבת אבידה, אלא גם חובה במסגרת החובות שבין לקוח לנותן שירות.

אני לא חושב שיש להניח שלתובע היתה כוונה רעה, אך עובדה היא שהמידע שנתן לא היה מדויק דיו ולא שיקף את הציפיות הלגיטימיות של הנתבע (גם אם הדבר נעשה מחוסר תשומת לב). יתכן שרבים מניחים כך את החפצים ולכן הוא השיב שהחפצים מונחים באופן סביר. אולם כאשר לקוח מתקשר לברר מה המצב והוא מבטא את חששו שחוייב עבור נפח רב מידי חובה לתת לו מידע מדויק. גם האמירה שמזמינה את התובע לראות שהחפצים מונחים כראוי, אינה מתקנת את המידע הלקוי שניתן.

חשוב לציין, שלא היתה לתובע כל חובה לסדר את החפצים או לתת הנחה על העובדה שהחפצים לא מסודרים כראוי. אך משהתקשר הנתבע שאל שאלות עובדתיות וגם ביטא בכך שהנושא חשוב לו, חובה היתה על הנתבע ועל השותף, לתת מידע מדויק יותר.

י. מחלוקת עובדתית בשאלה מה אמר השותף לנתבע

הכחשה בשאלה מה אמר השותף: לטענת הנתבע, השותף אמר לו שיחייבו אותו רק על פי הנפח של חפציו בפועל. התובע הסביר שבאמת חייבו אותו לא על הגובה המקסימאלי (כ-5 מטר), אלא רק על 4 מטרים, הגובה המקסימאלי בו היו לנתבע חפצים.

התובע לא הכחיש את העובדה שבמקרה דנן השותף היה זה שדיבר עם התובע, אך הוא טען שהשותף אמור לקבל ממנו אישור להחלטות כאלה, משום שהוא למעשה המפעיל של המחסן. בכל אופן, אם אכן השותף קבע עם הנתבע הסדר מסויים, אין לי ספק שהתובע היה מחוייב להסדר זה.

יש לפנינו הכחשה עובדתית מה אמר השותף. ובמקרה זה ישנו חיוב שבועה, אלא שהשאלה היא על מי מוטל החיוב. בדרך כלל החיוב מוטל על מי שמוחזק בכסף, ולאחריה הוא נפתר מן החיוב. בנדון דידן, עבור התקופה שבמחלוקת כבר שולמה התמורה, אך טרם שולמה תמורה עבור שני חודשים נוספים. הדבר נעשה בהסכמה, ומסתבר שהתובעים לא היו מסכימים לוותר על התשלום על החודשיים הנוספים ולהעמיד את עצמם במצב של מוציא שעליו הראיה. לכן במסגרת הכרעה בבוררות שהוגדרה על ידי הצדדים כבוררות עסקית, ועל פי הסכם הבוררות סמכות ההכרעה היא "בין לדין ובין לפשרה על פי שיקול דעת" אין מקום לתת לנתבע מעמד של מוחזק ביחס לסוגיה שבמחלוקת.

אוסף ואומר, שלא מן הנמנע שהיתה כאן חוסר הבנה. ראשית, גם מן התשובות הכתובות של השותף, לא ניתן לשלול את האפשרות שהסבריו לנתבע לא היו בהירים וחד משמעיים. ההסבר המורכב לכאורה על היתרונות של המודל העסקי של עבודה לפי נפח, טומן פוטנציאל של טעות וחוסר בהירות. כמו כן, גם התובע טוען שחייבו את הנתבע על פי הגובה המקסימאלי של הציוד שלו (ולא גובה המחסן). אם עניין זה עלה בשיחה שבין הנתבע לבין השותף, הדבר עלול להחלט לבלבל את הנתבע, כך שהבין שיחשבו לו את הנפח בפועל בלבד. בסיכומו של דבר, השותף לאחר השיחה עם התובע הרגיע את הנתבע בשיחה בחודש

מרץ, ונתן לו הרגשה שלא מחייבים אותו יותר מן הנדרש. כפי שכתבתי לעיל, האמירה שאם הוא רוצה שיבא ויראה, אינה פוגמת באמירה הכללית שהמצב בסדר. אמירה אשר אינה תואמת את החובה של נותן השירות לדקדק בדבריו כאשר הוא נשאל על ניצול המקום.

יא. הטענה ביחס להנחות שניתנו

התובע טען שהנתבע קיבל כבר הנחות רבות (כמפורט לעיל). כמו כן, בכתב התביעה הוא דורש תשלום על פי הסכום המפורסם באתר, שכן לטענתו, משהגיעו לסכסוך, הוא לא מחוייב להנחות האלו.

אין לקבל את טענות התובע בעניין ההנחות. הנחות הן תוצאה של משא ומתן שמושפע משיקולים כלכליים, הצע וביקוש, וגם משיקולים של אינטרסים חברתיים וכד'. משנקבע מחיר – זהו המחיר, ובמחיר זה נותן השירות צריך לתת למקבל השירות את השירות המיטבי. על כן כל שנאמר עד עתה, אינו מושפע מן העובדה שהנתבע קיבל מחיר נמוך מהרגיל, וכמו כן אין כל הצדקה לתבוע את שכר החודשים ספטמבר ואוקטובר על פי המחיר הרגיל.

יב. התנהלות הנתבע

אומנם, כאמור, נראה שהיה מוטל על התובע והשותף לדייק יותר בתיאור המצב העובדתי וגם בעניין סיכום הטלפוני. מצד שני, השותף והתובע העידו שהם אמרו לנתבע שאם הוא רוצה, שיבא לבדוק. אין ספק שהתובע לא דאג כראוי לנכסיו, והיה ראוי שיבוא למקום ויבדוק את מצב חפציו (בלי קשר לשאלה מה נאמר לו בדיוק).

ההסתמכות על המוביל והבחירה לא ללכת איתו לפריקת הסחורה מקיימת את מאמר חז"ל (תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף כט עמוד ב):

ואמר רבי יוחנן: מי שהניח לו אביו מעות הרבה ורוצה לאבדן... וישכור פועלים ואל ישב עמהן.

גם לאחר מכן, התובע (או השותף), הציעו לו להגיע למקום, וכך גם ראוי לעשות בכל מקרה. על כן, במידה רבה, גם לתובע חלק באחריות של חוסר ההבנה שנוצרה.

זאת ועוד, לא ניתן להבטיח גם שאילו ידע התובע שהחפצים לא מנצלים את המקום באופן אופטימאלי, היה בוחר להביא פועלים ולסדר את הציוד טוב יותר. על כן, גם אם נטען שניתן היה להביא את החפצים למצב בו הם תופסים 120 מ"ק בלבד, ספק אם היה בוחר לעשות זאת. כשם שבחר שלא לעשות זאת בחודש אוגוסט (עבור חודשיים), כך יתכן שהיה בוחר שלא לעשות זאת בחודש מרץ שכן לא ידע כמה זמן הציוד ישהה במחסן.

כמו כן, במסגרת השיקולים יש להתייחס לכך, שגם לעבודה זו יש עלות, כך שיש לקזז מן ההפסד שנגרם לנתבע עלות זו.

יג. סיכום הכרעה

ניתן היה לנצל את השטח טוב יותר. התובע לא דייק די הצורך בתאור המצב, כאשר הנתבע הביע את החשש שהחפצים לא מונחים בניצול אופטימאלי. עם זאת, הוא הציע לתובע להגיע למקום ולבדוק את הדברים. יש מחלוקת מה בדיוק אמר השותף לנתבע בשיחה, ביחס לדרך החישוב של הנפח. לא ברור שהנתבע היה מחליט להשקיע את הכסף והמאמץ לשפר את העמדת החפצים, גם אם היה יודע שניתן לשפר את המצב.

בשיקול כל המרכיבים, ובמסגרת סמכותי שבהסכם הבוררות, אני קובע כי יש להפחית מהחוב לתשלום, עבור כלל 8 החודשים 12.5% (מרץ – אוקטובר), שהוא כרבע מהפער בין הניצול המקסימאלי, לחיוב בפועל. המחיר לחודש יעמוד אם כן על 2760.60 ₪.

לאור זאת, המחיר עבור 8 חודשים הוא 22,085 ₪.

התובע שילם עד היום 18,930 ₪. הסכום שנותר לתשלום הוא 3,155 ₪.

יד. החלטה

1. הנתבע ישלם לתובע סכום של 3,155 ₪ תוך 30 יום ממתן פסק הדין.

2. אין צו להוצאות.

פסק הדין ניתן ביום חמישי, ו' שבט תשע"ג, 17 בינואר 2013.

הרב סיני לוי

אב"ד